

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **E. O.**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
se sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2016, č. j. MV-146727-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 9. 2015, č. j. OAM-9986-47/PP-2013, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 21. 8. 2013 žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu žalobce uvedl „sdílení společné domácnosti.“ Dne 5. 9. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o zamítnutí žádosti z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 1 v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo prokázáno, že žalobce

je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že splnil všechny podmínky pro vyhovění žádosti. Předmětnou žádost podal na základě vztahu s M. D., která je občankou České republiky. Se jmenovanou má vztah druhá a družky přes tři roky a téměř od začátku jejich vztahu žijí ve společné domácnosti. Tento vztah se v řízení snažili prokázat všemi možnými prostředky. Žalobce sice dne 19.1.2009 uzavřel manželství s L. F., to však krátce poté ztroskotalo a bylo již zahájeno rozvodové řízení. Byla také zahájena řízení o popření otcovství žalobce k dětem L. F. Žalobce se s L. F. rozvádí, aby mohl žít šťastný život se svou současnou přítelkyní.

3. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaný citoval ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Na vztah podle citovaného ustanovení jsou tedy kladeny celkem tři podmínky: 1. musí se jednat o vztah trvalý; 2. musí jít o vztah obdobný vztahu rodinnému; 3. jeho účastníci spolu musí žít ve společné domácnosti. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2010 č.j. 5 As 6/2010 – 63 žalovaný dále uvedl, že vztah obdobný vztahu rodinnému musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný. Musí jít vždy o vztah mezi určitými osobami, které mají dlouhodobou citovou či jinou vazbu, ovšem rozhodně ne za situace, kdy žalobce je ženatý s jinou ženou. Žádosti o povolení k přechodnému pobytu nelze účelově zneužívat. V tomto případě má žalobce manželku a s tím spojená práva a povinnosti a založené rodinné vazby. Je proto na něm, aby formální stav uvedl do souladu se stavem skutečným. Postup, kdy se žalobce dovolává buď vztahů formálních s tvrzením, že jsou faktické, nebo vztahů faktických s tím, že k formálnímu vztahu nemá být přihlíženo, a to vždy za účelem získání povolení k pobytu, dle žalovaného nasvědčuje úmyslu obcházet zákon o pobytu cizinců. V posuzovaném případě není splněna podmínka trvalosti vztahu mezi žalobcem a občankou České republiky (M. D.).
4. Žalovaný zdůraznil, že na manželství je třeba z hlediska zákona o pobytu cizinců a zákona č. 94/1963 Sb., o rodině hledět jako na trvalé společenství muže a ženy, kteří mají stejná práva a povinnosti, jsou povinni žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí, tedy jako na svazek, jehož základním rysem je znak trvalosti. Žalobce proto nemůže úspěšně žádat o udělení přechodného pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců za situace, kdy má trvalý vztah založený sňatkem s L. F. Jeho vztah k M. D., který uváděl v rámci řízení, nemůže být chápán jako vztah ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tento vztah musí být podle ustálené judikatury správních soudů definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný. Musí se jednat o vztah analogický vztahům mezi rodinnými příslušníky tak, jak jej zákon o pobytu cizinců v souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje. Vztah druhá a družky je možno charakterizovat jako trvalé soužití dvou osob opačného pohlaví, které zejména sdílejí společnou domácnost, sdružují finanční prostředky ke společnému uhrazování svých potřeb. Charakteristické pro tento druh soužití jsou rovněž úzké citové vazby druhá a družky. Kromě trvalosti nebyla prokázána ani existence dalších znaků tohoto vztahu. Aby žalobce mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie, musel by

hodnověrným způsobem doložit, že má trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému s M. D. a že s ní žije ve společné domácnosti.

5. Žalovaný též poznamenal, že žalobce správnímu orgánu nedoložil své tvrzení, že se rozvádí. Ze sdělení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.6.2015 vyplynulo, že řízení o rozvod manželství žalobce a L. F. bylo usnesením ze dne 4.5.2015 zastaveno.
6. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že správní orgán I. stupně se zabýval rovněž otázkou, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně v tomto směru konstatoval, že žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Zabýval se také stupněm integrace účastníka řízení, délkou jeho pobytu na území České republiky, jeho věkem, zdravotním stavem, rodinnými a ekonomickými poměry. Hodnotil tedy přiměřenost důsledků rozhodnutí za využití kritérií obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení obsahuje příkladný výčet kritérií, která se použijí při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, jestliže zákon o pobytu cizinců takové posuzování předpokládá. V daném případě nebyl žalobce shledán rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a tedy mu z povahy věci nemohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu, které je vázáno na statut rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zamítavým rozhodnutím o žádosti o povolení k přechodnému pobytu tak nemohla žalobci vzniknout žádná újma. Zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nemohlo mít dopad do rodinného života žalobce, jestliže zde nevznikl faktický trvalý vztah k občance České republiky.
7. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve v obecné rovině namítl, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň je žalobce přesvědčen, že žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
8. Výroková část napadeného rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle názoru žalobce nesplňuje požadavky správního řádu na formulaci výrokové části správního rozhodnutí. Žalobce ve vztahu k nedostatečné konkretizaci výrokové části poukázal na neexistující zákonný důvod pro postup, který zvolil správní orgán prvního stupně. Správní orgán prvního stupně neuvedl, podle kterého zákonného ustanovení při zamítnutí jeho žádost postupoval. Toliko konstatoval, že žádost účastníka řízení se zamítá pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 87b zákona. Dané ustanovení však neobsahuje zmocnění pro rozhodnutí o žádosti, tím méně pro negativní rozhodnutí o dané žádosti, kdy tolík obsahuje podmínky nezbytné k podání žádosti o povolení přechodného pobytu. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, když neuvedly konkrétní ustanovení, na jehož základě bylo ve věci rozhodováno.

9. Podmínky pro zamítnutí dané žádosti stanoví § 87d a 87e zákona. Správní orgán však na základě těchto nekonal, což žalobce považuje za zcela zásadní pochybení. Správní orgán tedy měl zvolit jiné ustanovení, které zamítnutí žádosti umožňuje, alternativně pak bylo možno uvažovat o zastavení řízení. Postup zvolený správními orgány je však nutno odmítnout, neboť tento způsob nevyhovuje požadavku správního řádu, pokud jde o konkrétnost výrokové části. Správní orgán neuvedl zákonné ustanovení, podle něhož žalobcovu žádost zamítl, což způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost, kdy účastník řízení není ani sděleno, co bylo důvodem pro zamítnutí jeho žádosti.
10. Pokud jde o věcnou stránku případu, ze správních rozhodnutí lze dovodit, že správní orgány se domnívají, že žalobce nemá s občanem EU vztah, který by byl obdobný vztahu rodinnému, respektive že ani takový vztah mít nemůže, dokud trvá jeho dosavadní manželství. Správní orgán prvního stupně dokonce neváhal konstatovat, že aktuální stav odporuje veřejnému pořádku, kdy situaci, ve které se žalobce nachází, absurdně přirovnává ke dvojímu manželství. Žalobce již v odvolání namítl, že důvod, pro který byla jeho žádost zamítnuta, tedy skutečnost, že nedoložil doklad, že je rodinným příslušníkem občana EU, respektive že má s občanem EU vztah obdobný vztahu rodinnému, neodpovídá skutečnosti, a správní orgány tak v rozporu s ust. § 3 správního řádu nezjistily stav věci bez důvodných pochybností. Žalobce je přesvědčen, že daný důvod zamítnutí jeho žádosti je v rozporu se zákonem a napadené rozhodnutí projevem libovůle a nikoliv správního uvážení.
11. Sdílení společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců není něčím, co by bylo možné prokázat nějakým exaktním důkazním prostředkem. K danému závěru je nutné dojít na základě jednotlivě propojených zjištění, která při vzájemném posouzení osvědčí existenci společné domácnosti vedené několika osobami. Žalobce dokládal opakovaně správnímu orgánu veškeré doklady, které byl schopen, aby trvalost a opravdovost svého vztahu doložil. Správnímu orgánu bylo doloženo množství fotografií, které dokládají vzájemný vztah (žalobce a M. D.). Správní orgán je odmítl pro absenci časového razítka. Ze samotných fotografií je zřejmé, že byly vytvořeny v různých časových obdobích. Již sama skutečnost, že jedna z fotografií byla vytvořena v roce 2012, žalobce požádal o vydání povolení k pobytu v roce 2013 a oba partneři jsou v roce 2016 stále spolu, dokazuje, že vztah mezi žalobcem a jeho partnerkou je opravdový a trvalý. Stejně tak byly doloženy doklady, které prokazují, že partneři sdílí společnou domácnost. Sdílení společné domácnosti prokazují zejména provedené pobytové kontroly, nahlášení žalobce jako dalšího nájemce bytu obývaného jeho partnerkou, stejně jako doložená e-mailová komunikace. Správní orgán však dále tento vztah nezkoumal, když se zaměřil toliko na manželství žalobce. Otázka prokazování vztahu obdobnému vztahu rodinnému nebyla v řízení vůbec posuzována. Správní orgán prvního stupně navíc dovodil zcela absurdní závěr, že pokud jde žalobce stále ženatý, nemůže mít vztah, který je vztahu rodinnému obdobný, přičemž dokonce spekuluje o narušení veřejného pořádku a existenci bigamie. Žalobce se znovu neoženil ani nehodlá provozovat dvojí manželství, pouze se mu zatím nepovedlo rozvést. Není jediný důvod, proč by ženatý muž nemohl mít milostný vztah, a proč by takový vztah nemohl být považován za vztah obdobný vztahu rodinnému. Je mnoho případů, kdy manželé mají každý jiného partnera, ale z různých důvodů nejsou doposud rozvedeni. Žalobce se rozvést chce, ale zatím se mu to nepodařilo. Není však jediný důvod, proč by kvůli tomu nemohl mít nový vztah.

12. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že žalovaný zcela rezignoval na vypořádání odvolacích námitek. Ačkoliv jsou odvolací námítky v rozhodnutí uvedeny, jakýkoliv, byť minimální náznak jejich posouzení chybí. Žalovaný shodně se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že mezi žalobcem a jeho partnerkou nemůže být dlouhodobá citová vazba, dokud je žalobce ženatý s jinou ženou. Takto formalisticky však danou situací nelze posuzovat. Existence v podstatě formálního manželského vztahu nijak nebrání tomu, aby vznikl nový vztah, navíc za situace, kdy je žalobce v rozvodovém řízení. Žalovaný tedy stejně jako správní orgán prvního stupně vyloučil možnost existence vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a jeho partnerkou čistě na základě trvalého manželství žalobce a věcné faktory vůbec nezkoumal, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
13. Za porušení principů dobré správy a především ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu žalobce považuje ignorování základní zásady správního řízení, a to zásady přiměřenosti, která mimo ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo zákona o pobytu cizinců, dle kterého rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se zásahem do soukromého a rodinného života žalobce nijak nezabýval, respektive se jím zabýval toliko povrchně a bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem. Žalovaný pak výslovně negoval nutnost posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí, když konstatoval, že s ohledem na absenci vztahu s občanem Evropské unie nemůže takový zásah být vůbec způsoben. Takové posouzení neodpovídá požadavkům zákona.
14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na svou argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Právní zástupce žalobce zopakoval žalobní námítky, přičemž v podrobnostech odkázal na podanou žalobu. Zdůraznil, že žalobce považuje za nedostatečný výrok prvoinstančního rozhodnutí. I když byl žalobce v době rozhodování o žádosti ženatý, mohl mít vztah se svou družkou, a žalovaný měl existenci tohoto vztahu zkoumat.
16. Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil, svou neúčast u jednání písemně omluvil.
17. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
18. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17.12.2015 rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
19. Podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.
20. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

21. Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
22. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. K obecně formulované námitce týkající se porušení § 68 odst. 3, § 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu soud uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný v něm srozumitelným způsobem vyložil, z jakých skutkových zjištění vycházel a jaké právní závěry na jejich podkladě učinil. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů lze bez obtíží seznat, že předmětná žádosti byla zamítnuta na základě zjištění o trvání žalobcova manželství s L. F. Právě na základě tohoto zjištění správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že vztah žalobce k M. D. nelze pokládat za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a žalovaný v napadeném rozhodnutí tento závěr aproboval. Odkazuje-li žalobce na povinnost správního orgánu vymezenou v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, při absenci konkrétně specifikovaných důvodů není zřejmé, jakým způsobem měl žalovaný zasáhnout do práv či oprávněných zájmů žalobce a z jakých skutečností má vyplývat, že napadené rozhodnutí není souladné s veřejným zájmem a okolnostmi případu. Závěr správního orgánu, že vztah žalobce k M. D. nelze pokládat za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, bylo možné učinit na základě zjištění o trvání žalobcova manželství. Skutkový stav byl tedy zjištěn v dostatečném rozsahu tak, aby správní orgán mohl ve věci samé rozhodnout. Další okolnosti týkající se vztahu žalobce a M. D. byly pro rozhodnutí ve věci samé irelevantní, neboť nemohly nijak ovlivnit klíčový závěr správního orgánu, že tento vztah nelze s ohledem na trvání žalobcova manželství s L. F. považovat za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému.
24. Za neopodstatněnou považuje soud žalobní námitku, že výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není dostatečně konkrétní. K náležitostem výrokové části rozhodnutí patří podle § 68 odst. 2 správního řádu uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Žalobce tvrdí, že správní orgán I. stupně neuvedl, podle kterého zákonného ustanovení postupoval, neboť pouze konstatoval, že žádost se zamítá pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, na které ve výrokové části odkázal správní orgán I. stupně, stanoví, které náležitosti je rodinný příslušník občana Evropské unie povinen předložit k žádosti o povolení k přechodnému pobytu. K těmto náležitostem patří i doklad, že žadatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tedy že má ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (*„žádost se zamítá z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 87b v návaznosti na ust. § 15a zák. č. 326/1999 Sb., neboť nebylo prokázáno, že účastník řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.“*) je zcela konkrétní a je z ní naprosto zřejmý důvod zamítnutí žádosti, přičemž výrok rozhodnutí obsahuje též relevantní ustanovení, podle kterých správní orgán I. stupně o žádosti rozhodl.
25. Žalobcův odkaz na ustanovení § 87d a 87e zákona o pobytu cizinců neobstojí. Zmíněná ustanovení zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, tj. ve znění účinném k datu

podání žalobcovy žádosti, neupravovala zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodu, že žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a tohoto zákona. Tento důvod zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu byl do § 87e zákona o pobytu cizinců vtělen až při jeho novelizaci provedené zákonem č. 314/2015 Sb., která nabyla účinnosti dne 18.12.2015. Není však pochyb o tom, že žádosti žadatele o vydání povolení k přechodnému pobytu, který nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a tohoto zákona, nemohlo být vyhověno ani před tímto datem, protože podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění byl takovou žádost oprávněn podat výlučně rodinný příslušník občana Evropské unie. Právě nesplnění této podmínky správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí zřetelně formuloval jako konkrétní důvod zamítnutí předmětné žádosti.

26. Soud nepřisvědčil ani námitkám, jimiž žalobce brojí proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci. Jak již bylo konstatováno shora, pro závěr, že vztah žalobce k M. D. nelze pokládat za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, postačovalo zjištění o trvání žalobcova manželství s L. F., které správní orgán prvního stupně v průběhu řízení prokazatelně učinil.
27. Soud plně přisvědčuje závěru správních orgánů obou stupňů, že za trvání žalobcova manželství s L. F. není možné jeho vztah s M. D. považovat za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněn a rozhodně jej nelze označit za projev libovůle ze strany správního orgánu (o správní uvážení se zde vůbec nejedná). Jak žalovaný přilehavě konstatoval, dle právního řádu České republiky je na manželství nutno hledět jako na trvalé společenství muže a ženy. Takto definuje manželství § 1 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině a obdobná definice platí i po nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle jehož § 655 je manželství trvalý svazek muže a ženy vzniklý způsobem, který stanoví tento zákon. I při vědomí toho, že trvalost manželství není absolutní, soud ve shodě s názorem žalovaného považuje za vyloučené, aby se za trvání manželství žalobce dovolával existence jiného partnerského vztahu (s M. D.) s tím, že právě tento vztah, a nikoliv jeho manželství, je vztahem trvalým. Z trvajícího manželství s L. F. plynou pro žalobce práva a povinnosti ve vztahu k jeho manželce; totéž lze konstatovat i ohledně rodičovské odpovědnosti žalobce k nezletilým dětem D. F. a C. F., které se narodily za trvání manželství. Existence jednoho trvalého rodinného vztahu, jímž je dle zákona manželský svazek žalobce a L. F., z povahy věci vylučuje, aby žalobcův vztah k M. D., jenž žalobce označuje za vztah druha a družky, bylo možno kvalifikovat jako další žalobcův trvalý vztah, tentokrát jako vztah obdobný vztahu rodinnému. Akceptací opačného závěru by byla připuštěna *koexistence dvou trvalých vztahů rodinného charakteru u téhož cizince* (nikoliv však dvojího manželství, jak nesprávně dovodil správní orgán prvního stupně), což by vskutku odporovalo veřejnému pořádku. Uvedené platí tím spíše v oblasti cizineckého práva, kdy prokázání trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem Evropské unie a spolužití ve společné domácnosti je zákonem stanovenou podmínkou vydání povolení k přechodnému pobytu cizinci. Z pohledu zákona o pobytu cizinců jistě nelze připustit, aby se žalobce nejprve domáhal vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky s poukazem na manželství uzavřené s občankou ČR, a poté, co vyjde najevo účelovost uzavřeného manželství, podal novou žádost a v řízení nově tvrdil, že rodinný vztah, resp. vztah rodinnému vztahu obdobný, fakticky nesdílí se svou stávající manželkou, ale se svou družkou.

28. Správní orgán, a stejně tak ani soud netvrdí, že ženatý žalobce nemůže mít nový (milostný) vztah; na žalobci však lze právem požadovat, aby za situace, kdy jím uzavřené manželství s L. F. neplní, ať již z jakéhokoli důvodu, svůj účel, uvedl formální stav do souladu se stavem skutečným. Teprve až docílí rozvodu svého nefunkčního manželství, bude možno na jeho vztah s M. D. při prokázání jeho trvalosti nahlížet jako na trvalý vztah druhá a družky, jenž je obdobný vztahu rodinnému. Za trvání žalobcova manželství to však z výše popsaných důvodů nepřichází v úvahu.
29. Žalobce v řízení před správním orgánem neprokázal, že jeho manželství s L. F. skončilo. Žalovaný ze sdělení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.6.2015 naopak zjistil, že řízení o rozvod tohoto manželství bylo zastaveno. K tvrzení právního zástupce žalobce uplatněnému při ústním jednání před soudem, že žalobce je v současné době již rozvedený, soud nemohl přihlížet, neboť v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tvrzení o rozvodu žalobcova manželství navíc nebylo uplatněno v zákonem stanovené lhůtě pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.) a žalobce ho ani ničím neprokázal.
30. Jak již bylo soudem konstatováno shora, okolnosti týkající se vztahu žalobce a M. D. byly pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve věci samé irelevantní, neboť nemohly nijak ovlivnit závěr správního orgánu, že tento vztah nelze s ohledem na trvání žalobcova manželství s L. F. považovat za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Proto také nebylo zapotřebí, aby se žalovaný blíže zabýval odvolacími námitkami, ve kterých žalobce poukazoval na jednotlivé důkazy a z nich vyplývající zjištění, jež se upínají k otázce jeho soužití s M. D. a sdílení společné domácnosti, neboť tyto odvolací námitky se zcela míjí s nosným závěrem, na kterém je napadené rozhodnutí zbudováno. Totéž platí i pro obsahově obdobnou argumentaci, kterou žalobce učinil součástí žalobních námitek.
31. Soud na tomto místě uvádí, že povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18.11.2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
32. Není pravdou, že správní orgán prvního stupně se nijak nezabýval otázkou přiměřenosti vydaného rozhodnutí z pohledu jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán prvního stupně v tomto směru dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nebude zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, neboť ten v řízení neprokázal, že je rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dále konstatoval, že vzal v úvahu též stupeň integrace žalobce, délku jeho pobytu na území ČR, jeho věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, dospěl však k názoru, že ani jedno z vyjmenovaných kritérií není důvodem pro udělení povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný se v napadeném

rozhodnutí s tímto posouzením ztotožnil a dodal, že zamítnutí žádosti nemohlo mít dopad do rodinného života žalobce, jestliže zde nevznikl faktický trvalý vztah k občance České republiky.

33. Žalobce v podané žalobě zákonnost těchto závěrů správních orgánů obou stupňů vztahujících se k otázce přiměřenosti zamítavého rozhodnutí žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil. Jeho tvrzení, že „(t)akové posouzení neodpovídá požadavkům zákona,“ není způsobilou žalobní námitkou, na základě které by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitky) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobce nicméně nespifikoval, v čem podle něj spočívá nezákonnost posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí ze strany správních orgánů obou stupňů. Naprostá obecnost a bezobsažnost jeho tvrzení citovaného shora brání tomu, aby se jím soud mohl blíže zabývat.
34. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
35. Ve druhém výroku rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu